

ANDREU CLARET | Autor de la novel·la 'Venjança' (Columna)

“És una ciutat de memòria: sols tancant els ulls i imaginant pots entendre el que és Alexandria”

Claret (Acs, Occitània, 1946) ha viscut set anys a Alexandria, la ciutat on s'ambienta la novel·la *Venjança* (Columna Edicions). Aquest veterà periodista, exdelegat de l'Agència EFE a l'Àfrica subsahariana i l'Amèrica central, i després a Catalunya, professor de la Universitat Pompeu Fabra i articulista, debutà literàriament amb *El secret del brigadista* (2008).

La novel·la gira sobre 2 dones. Una des del present, l'Aileen, i l'altra des del passat, Hipàtia?

Hi ha un joc de miralls entre les dues dones, que és el resultat de moltes lectures. Alexandria és una ciutat avorridota, quan acabes la feina. I em vaig dedicar a llegir molt, vaig descobrir l'extraordinària riquesa intel·lectual i cultural de la ciutat en el passat, que contrasta amb el desastre que és avui. És una ciutat de memòria: sols tancant els ulls i imaginant pots entendre el que és Alexandria. En aquest viatge em vaig fascinar pel personatge d'Hipàtia.

Matemàtica, astrònoma, filòsofa... i morta per fanàtics cristians al segle IV.

No en tenim cap text, però si vas a Google, sols en anglès té un milió d'entrades! Com és possible que el mite sigui tan potent perquè tingui tanta transcendència? Vaig elaborar la hipòtesi que no era àgrafa, que havia escrit, i que els textos havien estat destruïts, perquè, a més d'eliminar-la, s'havia d'eliminar tot el que havia produït. **Si un dia aparegués un text d'Hipàtia, provocaria el trasbals que vostè imagina a la novel·la?** No en tinc cap dubte. Si el manuscrit que imagino fos d'Hipàtia podria posar en qüestió el relat de l'Església primigènica. I tots els qui es mouen al voltant, de la CIA al Mossad, el Vaticà o el Govern egipci estarien preocupadíssims. El Pròxim

Orient és petit: massa història per a tan poca geografia, com deia Ben Gurion. I massa religió, afegiria jo: les tres religions monoteïstes amb un mateix origen. Els seus relats estan codificats a través de llibres sagrats, i si en toques un element trontolla el tot. Imagini que un escrit d'Hipàtia demostrés que el patriarca d'Alexandria la va fer matar. O que ella fos partidària d'una síntesi religiosa entre paganisme, judaïsme i cristianisme, com és la meua fantasia. Això provocaria un daltabaix.

Qui troba el manuscrit és dona, també. Una americana que ha arribat a Egipte fugint de la seva pròpia tragèdia personal...

I té mirada de dona. Quan vaig començar a escriure era

un home... i s'assemblava massa a mi. Va ser la meua dona qui em va suggerir posar-hi una protagonista femenina. Això va suposar uns quants reptes, sobretot el vocabulari. Però la novel·la seria diferent si fos home. No és el mateix que jo em passegi per Alexandria o que ho faci ella... **S'ha de relacionar amb personatges masculins. Ho té difícil?**

La relació que estableix és diferent. Aileen no és una detectiu, ni va amb pistola: estableix les relacions des de la comprensió de la complexitat dels altres. Entendre'ls és el que l'ajuda a descobrir la veritat. El que vol és descobrir què ha passat, a partir de la mort d'un amic seu. I això, aquesta capacitat d'anar al fons de les coses, em va semblar que només era possible en una dona. **Vostè vivia en un lloc amb molt passat. No li va passar pel cap de fer novel·la històrica?**

Quan fas novel·la històrica, la història domina sobre els personatges. I jo volia que la història quedés en el rerefons. Aquest viatge que alguns periodistes fem cap a la narrativa passa per aquí.